

08 — Za sve je kriva Andromeda

Okej, sada nema svrhe da ide kući. Ključ od stana joj je upravo oduzet.

Skida čipovanu narukvicu i predaje je službeniku. On je gleda sa-
žaljivo, gotovo očinski.

„I? Gde ćeš sad, mala?“

Sleže ramenima. Zašto od jednog dana prave toliku frku?

„Ne znam. Prošetaću. Otići ću u Kolarčevu zadužbinu, na Kale-
megdan, u Narodno pozorište. Snaći ću se. To je samo jedan dan.“

„O, ne poznaješ nikoga ko je prekoračio dozvoljenu brzinu?“

„Ne...da li bi trebalo?“

„To je jedan od najozbiljnijih prekršaja... Kako se zoveš?“

„Sofija.“

„... Sofija.“

„Kako to mislite?“

„Nemoguće je da ne znaš? Moraš bolje da podesiš filtere za vesti
sa Mreže, Sofija. Bilo je na svim većim sajtovima: naučnici su dokazali
da osobe koje prekoračuju brzinu u vožnji češće postaju masovne ubice
od onih koji to ne rade.“

„Molim? To je besmisleno, čoveče!“

„Besmisleno ili ne, kazna od jednog dana bez telekomunikacija
smišljena je samo za prekršiioce kakav si i ti.“

„Ma dajte, molim vas. I vi sada kršite bar dva zakona kada me
tako, sa zvaničnog položaja, zavljučite.“

„Sofija, moraš da kreneš... Čuvaj se.“

Očekuje njegov osmeh, mig, dodir na ramenu. Dobija samo pogled u stranu. Zakorači ka izlazu, oklevajući. Ne zna zašto. Sigurno se nije primila na bulažnjenja ocvalog službenika.

Napolju sunce udara u pločnike i sve ima retro privid korica voljenih rok albuma. Sofija ih strastveno sakuplja. Možda da ode kod Marka i nagovori ga da ne ode na posao? Da ovaj dan provedu ljubeći jedno drugo po nedostupnim mestima?

Markova zgrada je viša od svih ostalih u ulici. Kao da ju je jednom sanjala. Mnogo pre nego što ga je upoznala. Prinosi ruku ka čitaču, ali je brzo trza nazad. Praznina na zglavku podseća je na kaznu. Tako bi mu rado telefonirala, ali su joj svi kontakti u oduzetoj narukvici. Gleda oko sebe. Sve je hirurški dezinfikovano. Ni otvrdle žvake, ni kamenčića.

Pažljivo skida mindušu u obliku crvene suze. Teška je, poslužiće. „Cakllll!“ skiči Markov prozor.

„Gospođice, šta to radite? Zabranjeno je gađati prozore stanara. Idite odavde pre nego što vas prijavim nadležnima!“

„Ali, Đorđe, to sam ja? Sofija? Pridržavate mi vrata zgrade i lifta skoro svakog dana?“

Android blago nagne glavu, ošmekla joj desnu ruku, ne otvara.

„Gospođice Sofija, nema čipa, nema ulaza. Sklonite se sa travnjaka.“

Sofi ne dozvoljava da joj uštogljeni robot pokvari dan pun blještavog zelenila.

Provešće ga bez Marka.

Iz obližnjeg restorana kuljaju pomešani mirisi prženog luka i čokolade. Ona je gladna. Ili nije, ali jede joj se čokolada.

Novac upisan u čip na narukvici tužno je doziva izdaleka. Čula je na nekom predavanju da su ljudi nekada razmenjivali papirne pare. Sada joj se ta ideja učini kao genijalna.

Sa balavom žudnjom posmatra izlog prodavnice. Tamo joj se keze svakojake slatke table. Da proda ove skupocene koralne minduše što su joj preostale? Da kaže kupcu da elektronske pare odmah prebaci na račun radnje? Uzeće još neku hranu, osim čokolade.

Prva zalagaonica je u drugom kraju grada. Da se švercuje? Da rizikuje da pod kaznom dobije još jednu? Dan je za ludovanje. Švercovaće se.

„Kartu, moliću“, skiči automat na ulazu u autobus. Sofija ga ignoriše, seda na najbliže sedište.

„Moli se putnica bez karte da napusti vozilo“, čuje se vozač sa brkovima iz zvučnika.

Ostali je posmatraju optužujuće, gotovo sa gađenjem. Izlazi iz autobusa, pokisla.

Digitalni ručni sat pokazuje joj da je devet i dvadeset pet.

Sunce je fraktalno razbija.

Pešaćiće .

Tip u zalagaonici posmatra je kao da se juče rodila.

„A je li, dušo, za koliko bi ti ovo prodala?“

„Pa ne znam, to su vredne minduše. Možda za trideset hiljada dinara?“

„Aaaaaa, dušo, dam ti par hiljada i da budeš zadovoljna.“

Sofija hitro razmišlja. Ako ne uzme pare, danas gotovo sigurno neće jesti ništa. Dan bez hrane i nije neka frka. Ako ih uzme, zameniće vredan nakit samo za burek sa jogurtom i čokoladom. Baca pogled na zidove zalagaonice. Poster filmova iz dve hiljaditih, jedan stari dvogled, antikvarna puška, Pink Floyd albumi... Možda da menja korale za albume?

„Neka hvala. Ne bih prodala.“

„Čekaj, mala. Daću ti deset hiljada?“ progovara, usta punih nekog mesišta.

Osećaj gađenja vrtloži joj stomakom. Zašto li je uopšte dolazila? Ljigavijeg stvora nikad nije videla. Nekoliko kvadrata zalagaonice sad joj se čine kao ćelija, a primećuje i da nema prozora.

A napolju sunce prži asfalt na oko i sve ima privid betonske ludare. Ljudi prolaze užurbani, okovani slušalicama, telefonima, tabletima. Tu i tamo prislanjaju ruke na čitače ulaza, karata, prodavnica.

Da zamoli da je puste u bioskop? Pozorište? Ko bi bio toliko okrutan da je odbije?

„Žao mi je, gospođice. Nema čipa, nema predstave“, ravnim tonom izgovara android Mile.

„Ali Mile... „, na pola rečenice Sofija staje. Nijedan robot nema program za milosrđe. Bila bi neviđeno glupa kada bi počela da ga ubeđuje.

Ne zna šta bi drugo radila, lutanje gradom čini joj se kao najzanimljivija opcija. Oseća se kao komad svemirskog otpada koji je privukla Andromeda. Cilj joj je jasan — proživeti dan, ali on je, u ovom trenutku, gotovo pa nedostižan. A put do njega — nečipovan.

Devet i dvadeset pet — pokazuje sat na glavnom trgu.

Možda da odspava? Noć je, ionako, narasla.

Nijedna klupa nije udobna, pa bira najčistiju. Onu sa najmanje tragova stopala. Ako je neki android-policajac podigne, poješće ga, ovako pregladnela.

U tom trenutku mozak joj zapaža, ali ne pušta do razuma. Ipak je koincidencija.

A noć je, u međuvremenu, splasla.

Ali Andromeda se nije približila.

A sat na trgu otkucava.

Samo kazaljke ne pomera.

Ručni časovnik ga podržava.

Sada je jasno da nije koincidencija.

Ovo je dan koji se beskonačno ponavlja.

Devet i dvadeset pet je.

Pešaćiće do drugog kraja grada.

„Slušaj, matori, za ove minđuše daćeš mi onu pušku sa zida i da te nisam čula da pričaš o par hiljada.“

Vlasnik zalagaonice pruža Sofiji pušku. Ona je repetira kao da je dosad samo to i radila. Poćeće od Đorđa, vozača sa brkovima i Mileta.

Završiće sa svim ostalim gradskim androidima.

Ima vremena.

Nije ni deset.

A masovka je tek počela.